

Noia del poble

Noia del poble, Maria,
d'un poble de vinya i blat
si tens morena la cara
és d'un sol que t'ha colrat.
Déu vora teu passava,
vora el camí et va trobar.
*Noia del poble, Maria,
mare de l'amor més clar.*

Era el temps de primavera,
era un temps per estimar:
et va dur vora de l'aigua,
als quatre rius et banyà,
et va cobrir amb lli i amb seda,
d'or i plata et va abillar.

Et donà flor de farina
l'oli dels oliverars;
fruit de la terra promesa,
mel i mató vas tastar.
Com un segell va posar-te
al seu cor i en el seu braça.

Ets un badiu, una eixida
de la masia del pa,
una font que raja sempre
fins que de set no n'hi haurà.
Brot d'aquella soca antiga
d'on la vida va brostar.

Maria de l'esperança,
que vetlles gresol en mà,
la llavor dues colgada
que l'Esperit va covar.
Déu te guard, noia del poble,
que tan blanc llesques el pa.
*Noia del poble, Maria,
mare de l'amor més clar.*

Joan Soler i Amigó